

Sygn. akt IV Ka 281/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 listopada 2016 r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący:	SSO Ewa Rusin (spr.)
Sędziowie:	SSO Waldemar Majka SSO Krzysztof Płudowski
Protokolant:	Magdalena Telesz

przy udziale Barbary Chodorowskiej Prokuratora Prokuratury Okręgowej,

po rozpoznaniu w dniu 9 listopada 2016 r.

sprawy **L. E.** (poprzednio Z. B.)

syna A. i M. z domu W.

urodzonego (...) w B.

oskarżonego z art. 291 § 1 kk i art. 270 § 1 kk i art. 272 kk w związku z art. 11 § 2 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Wałbrzychu

z dnia 1 marca 2016 r. sygnatura akt III K 867/15

I. uchyła zaskarżony wyrok i na podstawie art. 17 § 1 pkt 10 kpk umarza postępowanie w sprawie ;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. W. C. z Kancelarii Adwokackiej w W. 723,24 złotych tytułem kosztów nie opłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

III. stwierdza, że koszty procesu ponosi Skarb Państwa.

Sygn. akt IV Ka 281 /16

UZASADNIENIE

Prokurator Apelacyjny we W. oskarżył Z. B. o to, że w okresie od 2 lipca do 9 sierpnia 2010 roku w W. i innych miejscowościach, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, udzielił innej osobie pomocy do zbycia samochodu marki V. (...) o nr VIN (...) o wartości nie mniejszej niż 20.000 euro, stanowiącej równowartość kwoty nie mniejszej niż 79.600 złotych, w ten sposób, iż udostępnił swoje dane osobowe w celu stworzenia dokumentacji poświadczającej nieprawdę co do nabycia przez siebie tego samochodu w dniu 2 lipca

2011 roku w A., a następnie posługując się podrobionym niemieckim dowodem rejestracyjnym nr (...) oraz podrobioną umową kupna sprzedaży dokonał jego rejestracji w Wydziale Komunikacji Starostwa Powiatowego w W., podstępnie wprowadzając w błąd inspektora tego urzędu, co do autentyczności dokumentów służących do rejestracji, wyłudzając w ten sposób poświadczającą nieprawdę decyzję nr (...) i (...) o czasowej rejestracji tego pojazdu na swoje nazwisko, skutkującą wydaniem czasowego dowodu rejestracyjnego serii (...) i (...) oraz dowodu rejestracyjnego serii (...) i tablic rejestracyjnych (...), zalegalizowanych znakiem legalizacyjnym nr (...), co umożliwiło zdobycie pojazdu,

to jest o czyn z art. 291 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. i art. 272 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.,

Sąd Rejonowy w Wałbrzychu wyrokiem z dnia 1 marca 2016 roku, sygn. akt III K 867 /15:

I. Oskarżonego Z. B. uznał za winnego tego, że w okresie od 14 lipca 2010 r. do 9 sierpnia 2010 r. w W., wspólnie i w porozumieniu z inną osobą, w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej udostępnił swoje dane osobowe w celu stworzenia dokumentacji nabycia w dniu 2 lipca 2010 roku w A. samochodu marki V. (...) o wartości 20 000 euro, a następnie posługując się podrobioną umową sprzedaży, dokonał rejestracji wymienionego pojazdu w Wydziale Komunikacji Starostwa Powiatowego w W., podstępnie wprowadzając w błąd inspektora tego urzędu, co do autentyczności i rzetelności umowy sprzedaży potrzebnej do rejestracji, wyłudzając w ten sposób poświadczające nieprawdę decyzje o czasowej rejestracji tego pojazdu na jego osobę, skutkujące wydaniem czasowego dowodu rejestracyjnego, a następnie decyzję o zarejestrowaniu wymienionego pojazdu na jego osobę skutkującą wydaniem dowodu rejestracyjnego oraz tablic rejestracyjnych (...), to jest za winnego popełnienia występku z art. 270 § 1 k.k. i art. 272 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to, na podstawie art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k., wymierzył mu karę 9 (dziewięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. Z. B. uznał za winnego tego, że w dniu 9 sierpnia 2010 r. w W., udzielił innej osobie pomocy do zbycia samochodu marki V. (...) o wartości 20 000 euro, w ten sposób, że przekazał jej odebraną w Wydziale Komunikacji Starostwa Powiatowego w W. poświadczającą nieprawdę co do osoby uprawnionej do użytkowania wskazanego w niej pojazdu decyzję oraz dowód rejestracyjny i tablice rejestracyjne (...), co było potrzebne do zbycia wymienionego pojazdu, odnośnie do którego to pojazdu, na podstawie towarzyszących okoliczności, powinien był i mógł przypuszczać, że został on uzyskany za pomocą czynu zabronionego, to jest za winnego popełnienia występku z art. 292 § 1 k.k. i za to, na podstawie art. 292 § 1 k.k. wymierzył mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

III. na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 k.k. połączył kary pozbawienia wolności wymierzone Z. B. i wymierzył mu karę łączną 9 (dziewięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

IV. zasądził od Z. B. na rzecz Skarbu Państwa obowiązek zwrotu wydatków poniesionych w jego sprawie, zaś zwolnił z obowiązku uiszczenia opłaty.

Z wyrokiem tym w całości nie pogodził się oskarżony, wnosząc apelację za pośrednictwem obrońcy z urzędu.

Apelujący zaskarżonemu wyrokowi zarzucił na podstawie art. 427 § 2 kpk i art. 438 pkt 2 kpk naruszenie przepisów prawa karnego procesowego mające wpływ na treść orzeczenia tj. art. 439 §1 pkt 9 kpk w zw. z art. 17 § 1 pkt 11 kpk w zw. z art. 607 e § 1 kpk polegające na ich niezastosowaniu podczas gdy w/w przepisy winny znaleźć zastosowanie z uwagi na to, iż oskarżony został przekazany polskim organom ścigania na mocy europejskiego nakazu aresztowania wydanego przez Sąd Okręgowy w Świdnicy dnia 19-09-2014 r., sygn. akt III Kop 65/14 , przy czym podstawą wydania europejskiego nakazu aresztowania nie był czyn objęty postępowaniem przygotowawczym a następnie oskarżeniem w przedmiotowej sprawie.

Podnosząc powyższe wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i umorzenie postępowania w oparciu o wskazane wyżej przepisy postępowania karnego. Nadto wniósł o dopuszczenie dowodu z Europejskiego Nakazu Aresztowania z dnia 19-09-2014 r., znajdującego się w aktach Sądu Okręgowego w Świdnicy sygn. akt III Kop 65/14.

Ponadto zaskarżonemu wyrokowi, na podstawie art. 438 pkt 3 kpk, zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wydanego orzeczenia i mający wpływ na jego treść a polegający na przyjęciu, iż oskarżony znał treść umowy kupna przedmiotowego samochodu i wiedział, że jest to dokument podrobiony a także, iż znał treść wniosku z dnia 14-07-2010 r., oświadczenia z dnia 14-07-2010 r., karty informacyjnej pojazdu i decyzji z dnia 09-08-2010 r., podczas gdy brak jest dowodu na świadomość oskarżonego w zakresie znajomości treści w/w dokumentów, a tym samym na przyjęcie jego działania, któremu można byłoby przypisać charakter winy umyślnej w zamiarze bezpośrednim kierunkowym co do przestępstwa z art. 272 kk i winy umyślnej w zamiarze bezpośrednim lub ewentualnym w zakresie przestępstwa z art. 270 § 1 kk. '

Również na podstawie art. 438 pkt 3 kpk wyrokowi zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wydanego orzeczenia i mający wpływ na jego treść a polegający na przyjęciu, iż oskarżony udzielił innej osobie pomocy do zbycia przedmiotowego i samochodu, podczas gdy z materiału dowodowego nie wynika, że owa nieustalona osoba w ogóle miała zamiar zbyć ten samochód.

Nadto na podstawie art. 438 pkt. 4 kpk wyrokowi zarzucił rażącą niewspółmierność orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności przejawiająca się w niezastosowaniu wobec oskarżonego dobrodziejstwa warunkowego wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności podczas gdy okoliczności podmiotowo - przedmiotowe wskazują, iż wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności winno być warunkowo zawieszona. Podnosząc powyższe wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w całości i uniewinnienie oskarżonego od obu czynów opisanych w części rozstrzygającej wyroku Ewentualnie w przypadku nieuwzględnienia powyższego wniosku

- o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zawieszenie wykonania orzeczonej wobec oskarżonego kary łącznej pozbawienia wolności.

- o przyznanie kosztów pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu przed Sądem II instancji oświadczając jednocześnie, że koszty te nie zostały w całości ani w części pokryte przez oskarżonego.

Dla porządku koniecznym jest zaznaczenie, że po wydaniu zaskarżonego wyroku oskarżony z dniem 15 marca 2016r. zmienił imię i nazwisko ze (...) na (...) (odpis zupełny aktu urodzenia USC w B. k. 544), co zatem oczywiste, w dalszym toku sprawy będzie oskarżony występował jako (...).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja okazała się zasadna.

Podniesiony w niej w pkt. II –im słuszny zarzut zaistnienia w sprawie bezwzględnej przyczyny odwoławczej, nakazującej uchylenie zaskarżonego wyroku niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów z art. 439 § 1 pkt. 9 kpk, czyni bezprzedmiotowym odnoszenie się do pozostałych zarzutów alternatywnych - błędnych ustaleń faktycznych i rażącej niewspółmierności orzeczenia o karze (art. 436 kpk).

Zachodzi bowiem w sprawie jedna z okoliczności wyłączających postępowanie z art. 17 § 1 pkt. 10 kpk , która obliguje sąd do umorzenia postępowania w sprawie. Jak to trafnie podniósł apelujący, oskarżony w dniu 3 czerwca 2015r. został wydany przez Republikę Federalną Niemiec stronie polskiej na mocy europejskiego nakazu aresztowania, wydanego przez Sąd Okręgowy w Świdnicy z dnia 19.09.2014r. sygn. akt III Kop 65/14 i od tej daty kolejno odbywa kary pozbawienia wolności, objęte tym nakazem (sygn.akt II K 270/10, IIK 1274/10, II K 224/12). Co bezsporne, wskazany ENA nie obejmował (i nie mógł obejmować) zarzutu popełnienia przestępstwa, będącego przedmiotem niniejszej sprawy, bo przecież postanowienie o przedstawieniu zarzutu prokurator wydał dopiero 27 maja 2015r.(k. 326 akt). Jak to także wynika z akt pod sygn. III Kop 65/14 tut. SO, przed niemieckim sądem wykonania nakazu oskarżony w dniu 23.04.2015r. nie zrezygnował z zasady specjalności.

Nadto w toku postępowania apelacyjnego w niniejszej sprawie podczas rozprawy w dniu 19 lipca 2016r. oskarżony - pouczony o treści przepisów art.607e § 1 i § 3 pkt.6 i 7 kpk - nie zgodził się na ściganie w zakresie czynu, popełnionego przed wykonaniem opisanego już Europejskiego Nakazu Aresztowania, a będącego przedmiotem niniejszej sprawy.

Wobec zaistniałej sytuacji procesowej Sąd Odwoławczy wystąpił do organu sądowego w B., który przekazał oskarżonego stronie polskiej w ramach opisanego wyżej ENA, z wnioskiem o wyrażenie zgody na ściganie oskarżonego w niniejszej sprawie. Procedura ta zakończyła się pomyślnie dla oskarżonego – decyzją Prokuratury Generalnej w B. z dnia 15.09.2016r. sygn.151 AuslA 134/16 uznano ekstradycję oskarżonego za niedopuszczalną (k. 577-578 akt).

Z przytoczonych względów zatem oczywistą pozostaje niemożność prowadzenia postępowania karnego przeciwko oskarżonemu L. E. w niniejszej sprawie, co rodzi konieczność uchylecia zaskarżonego wyroku (art. 439 § 1 pkt.9 kpk) i umorzenia postępowania po myśli art. 17 § 1 pkt. 10 kpk.

O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu w postępowaniu odwoławczym orzeczono na podstawie § 4 ust. 1 i 3 w zw. z § 17 pkt. 1 ust. 4) i § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z dnia 5 listopada 2015 r. poz.1801).

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 632 pkt.2 kpk.